

На Балкану и српским земљама, које чине језгро тог простора, одређује се будућност света: да ли ће он остати унилатералан под америчком хегемонијом или ће се појавити мултиполарни свет са више цивилизацијско-религијских зона просперитета

Да се подсетимо на излагање председника Бориса Тадића прије неки дан у Скупштини Србије, а поводом доношења нове резолуције о Космету и нашег будућег става у борби за територијални интегритет и цјеловитост државе. Став председника Тадића је, укратко, да главна нит водиља наше политике у будућности мора бити избјегавање сваког, и то по сваку цијену, сукоба са великим силама.

ГЕОПОЛИТИЧКЕ ИЛУЗИЈЕ

Заиста, ми смо се кроз историју истрајно, против много снажнијих од нас, борили за независност и слободу. Тиме се морамо поносити. С друге стране, чињеница је и да смо двије трећине наше историје провели под туђинском влашћу. Што је најгоре, ужасно смо гинули у ратовима за стицање и одбрану слободе. Да нисмо, данас би нас било неупоредиво више. Стога, став председника Тадића јесте резонски, али ме и подсјетио на касне 80-те године прошлога вијека, када је слом двополарне структуре и равнотеже свијета изазвао код тадашње српске политичке (псеудо)елите утисак да је тадашња Југославија изгубила сваки стратешки значај у глобалној арени, али и да ће – пошто, наводно, немају геополитичке интересе да поступе другачије – наши савезници из Првог и Другог свјетског рата испунити своје моралне обавезе спрам српског народа поштујући начела међународног права и поступајући сагласно повељи УН и Хелсиншкој повељи.

Били смо прилично сигурни да ћемо сачувати Југославију. На тим очекивањима се базирала политика Београда, па је питање статуса Срба изван административних граница СР Србије олако препуштено посредовању Европске заједнице. Привид губитка сваког стратешког значаја југословенског простора потхрањиван је честим изјавама

гласноговорника вашингтонске администрације и Запада да САД немају никаквог стратешког интереса на Балкану, сем мира и успостављања мултикултурног друштва, заснованог на демократским начелима и поштовању људских права. Истом скупу илузија робовала је и српска демократска опозиција, некритички прозападњачка, тврдећи да је разлог непријатељства САД и Запада према Србији и српском народу искључиво идеолошке природе.

СТРАТЕШКИ ЗНАЧАЈ СРПСКИХ ЗЕМАЉА

Потпуно је занемарен геополитички аспект кризе и растући значај Балкана и српских земаља, које заузимају средишњи положај на овом жаришном подручју. На Макиндреровој мапи хијерархијске структуре свијета, рубни појас тзв. „Римланд“ окружује „срце земље“ тзв. „Хартланд“, односно, језгро евроазијског континента. Још један велики англо-саксонски геополитичар Николас Спајкман продубио је и оснажио значај европског дијела „Римланда“ максимом: „Ко влада тим рубним појасом, управља Евроазијом, ко управља Евроазијом, влада свијетом“. Збигњев Бжежински је незнатно модификовао приступ Спајкмана и подијелио рубни појас на три велика простора – Западни, Јужни и Источни – (тродјелни „Римланд“). Управо се српске земље налазе на мјесту контакта два од три глобално важна простора (Западног и Јужног) чија улога јесте да што чвршће спојени држе у окружењу велики супарнички евроазијски простор („Срце земље“), а све у сврху онемогућавања слободног и неусловљеног приступа Русије топлим морима и океанима као и тржиштима жедним гаса и нафте, „злата“ и покретача савремене епохе.

Кроз српске земље већ вијековима пролазе главне саобраћајнице које повезују Сјеверно и Црно море те Каспијско језеро, односно Сјеверну и Централну Европу са њеним јужним дијелом и надасве Блиским Истоком. У технолошкој цивилизацији, каква је наша, безбједност зависи од приступачности токовима енергената, а моћ се умногоме заснива на њиховој контроли. Због тога су српске земље биле и остале нужна мета надметања сила „копна“ и „мора“ за превласт на правцу Европа–Блиски Исток.

АМЕРИКА ПРОТИВ СРБА

Стварање и прве и друге Југославије био је дио стратегије атлантског Левијатана у сврху спречавања њемачких економских и политичких продора и утицаја ка Блиском Истоку те спречавање совјетског изласка на Јадран и онемогућавање евентуалног

повезивања по линији Париз–Берлин–Москва. Томе је служило и Титово историјско „не“. Југословенског бедема данас нема, али се подстиче алтернатива кроз пројекат стварања читавог ланца клијентских држава под америчком и турском хегемонијом. У том кључу требало би пронаћи разлоге прекоредног и хитрог пријема Бугарске у ЕУ и НАТО, одржавања нефункционалне Македоније, подршке сецесији Косова и унитарној БиХ. Много тога може се прочитати и из мапе Дејтонског разграничења у БиХ. Шта је сврха одржавања муслиманске енклаве у Горажду и њеног постратног спајања са муслиманским Сарајевом, коридором широким чак 20 километара, сем прављење трансверзале која треба да споји Сарајево, преко Рашке, КиМ, Албаније и Македоније са Турском. Исламска трансверзала – нови бедем, иста сврха.

Политика САД је отворено непријатељска спрам геополитичких и државотворних циљева српског народа и изразито промуслимански пристрасна, али, као што смо видели, то није ништа ново.

Циљ америчке политике је да се контролисањем стратешких тачака и подручја врши контрола експлоатације стратешких ресурса те тако контролише и економски раст супарника и благовремено обузда евентуална појава ривала који би могао бити равноправан такмац Америке. Зато се, без много претјеривања, на Балкану и српским земљама које чине језгро тог простора, одређује будућност свијета: да ли ће свијет остати унилатералан, под америчком хегемонијом, са процесима економско-политичке глобализације, или ће се на обзору појавити мултиполарни свијет са више цивилизацијско-религијских зона просперитета, како је то замишљао и прижељкивао Хаусхофер.

ОДБРАНА НАЦИЈЕ ВАЖНИЈА ЈЕ ОД МИРА

У свјетлу реченог постављам питање предсједнику Тадићу: да ли је безусловни мир највећи српски интерес данас? Мир јесте једна од најбитнијих људских вриједности, али није безусловна вриједност, којој треба подредити све и за коју треба све жртвовати. Срби морају да буду спремни да се бране онда кад су изложени туђој агресији, када им се силом одузимају територије и не признаје оно што се признаје свима другим народима и државама, односно оно што је општеприхваћена вриједност. У том смислу Срби нису и не треба да постану пацифисти. У критичним тренуцима своје историје ми смо увијек били спремни да, по потреби и оружјем, бранимо своју слободу, независност и територијални интегритет. Тако треба да буде и убудуће.

Прво и најважније начело српске националне политике мора да буде потпуно јединство српског народа. То није израз ксенофобије и шовинистичког издвајања од других народа. То је потреба коју налаже историјско искуство. Поједини дијелови нашег народа су током историје у више наврата горко страдали од најближих сусједа. То се дешава и данас. Наш народ на Космету изложен је неизрецивом понижењу, у БиХ и Црној Гори нам негирају оно што је свима другима допуштено, у Хрватској нашем народу се одузима и право на сопствену имовину. Стога, само јединство и солидарност могу да обезбиједе равноправност, преживљавање и нормалан развој нашег народа на овим просторима.

ПРАГМАТИЧНИ ПУТ ДО ЈЕДИНСТВА

Залагање за јединство српског народа мора бити усаглашено са међународним околностима. Не смијемо ићи главом кроз зид. Данашњи противници српског јединства јесу бројни и јесу моћни, а Америка је најмоћнија међу њима. То јесте непријатна чињеница, коју би управо стога требало добро анализирати. САД данас нису исто што су биле пре 10-15 година. Унутрашњи дуг те земље износи преко 10.000 милијарди долара, што угрожава њену финансијску стабилност. Американци, навикли да троше више него што зарађују, постали су одвећ декадентни, неспремни на најмању жртву. Такви Американци нису спремни за регрутацију и ратовање по бијелом свијету зарад борбе против „имагинарних“ терориста.

Њихова војска је плаћеничка и неспремна за ратовање на више различитих страна свијета. А већ су ангажовани на два ратишта (Ирак, Авганистан) и трећим у развоју (Пакистан). После болног искуства у Вијетнаму, америчка нација није спремна ни на релативно мале губитке, и, уколико проблем не могу да ријеше бомбардовањем, повлаче се пред одлучним отпором. Америчка привреда је већ одавно посустаје, а други глобални играчи већ су подигли главу што америчке претње не чини тако увјерљивим. Ипак, ту земљу не треба нипошто изазивати, али ни пред њима падати на кољена и допустити им да одређују нашу судбину.

Де Гол је рекао: „Политичари мисле на следеће изборе, а државници на следећа поколења“. На нашим границама су поново непријатељи, одлучни да нам распарчају државу и сатру народ. Зато није вријеме за безусловни пацифизам. Вријеме је за државничку одважност, а она налаже геополитичку преоријентацију. Рећи стоп НАТО први је корак у том правцу.

(www.vidovdan.org)